

et Par af Byens Husmandskoner besørgede Opvartningen, og gennem den dæmpede Summen af Gæsternes Samtaler hørtes idelig Else sige højt:

„Værsaago' Venner, og tag Plads! . . . Værsgo' og gør jer til gode, Venner!“

Stemningen var overalt usædvanlig trykket. Sjælden havde man ved nogen Begravelse set saa mange bekymrede Miner eller hørt saa megen ængstelig Hvisken. Det var dog ikke alene Sorgen over Guttens Bortgang, der fremkaldte denne Modfaldenhed, men nok saa meget de stadig mere foruroligende Rygter inde fra Hovedstadens Rigsdagskredse. Man vidste, at Gaarsdagen maatte have bragt den endelige Afgørelse af Kampen, men endnu var der ikke naaet nogen Meddelelse herud. Der var imidlertid Grund til at frygte det værste. Regeringsvennernes bestandig mere truende Sprog i Tinget og i Aviserne, og selve Regeringens afvisende Holdning over for ethvert Forsøg paa Overenskomst tydede paa, at det virkelig var Meningen at byde Folkeviljen Trods og gøre et Forsøg paa at sætte Magt for Ret.

Ude paa Verandaen, hvortil Døren i Dagens Anledning var bleven aabnet, stod Sogneraadsformanden med Hænderne paa Ryggen, til Stadighed omgivet af Folk, der vilde høre hans Mening om Situationen. Hans Næse var paafaldende bleg, hans